

[Bainsgaard.]

voldgift. Det ærede medlem hr. Erik Eriksen mente, at der måtte være andre grunde end de principielle til, at jeg har taget den stilling, jeg har. Det har det ærede medlem ret i. Det ærede medlem ville undlade at komme ind på det. Det vil jeg ikke. Forholdet er det ganske enkle, at der for mig har været spørgsmål om at vælge den vej, der efter min bedømmelse i den givne situation hurtigst, bedst og mest effektivt vil føre til, at transportstrejken bliver bragt til ophør. Det ærede medlem hr. Poul Sørensen sagde, at det var trist at skulle sige, at det radikale venstre som den første tilhænger af voldgift nu var den første til at forlade tanken. Man kunne måske sige det på den måde, at det ærede medlem hr. Poul Sørensen og oppositionens stilling til voldgiftstanken er så ny, at man dårlig kan have haft tid til at forlade den endnu. Man skal jo først få den, før man kan forlade den.

Må jeg så sige til de ærede medlemmer hr. Poul Sørensen og hr. Erik Eriksen, at der kunne være anledning til at gøre en række principielle betragtninger, men for mig er det afgørende, som jeg sagde det ved første behandling, at det for folketinget er opgaven at følge den vej, som hurtigst kan medføre, at den sidste af de løbende konflikter bliver bragt til ophør. Dette står for mig som det, og kun det, det drejer sig om nu. Berlingske Tidende skriver i sit nummer af gårds dato efter en omtale af arbejdsgivernes nej — jeg beder om tilladelse til at citere —:

„Men i den sidste fase har der lydt et nej fra arbejdsgivernes side. De har ikke kunnet tilslutte sig, at de områder, der har strejket længst, skal have større løntillæg end de områder, der vedtog det oprindelige forslag. Dette er forståeligt. Men prisen kan blive en arbejdskamp til skade for hele samfundet, hvis mæglingforslaget ikke ophøjes til lov i dag.“
Jeg er rent undtagelsesvis i den situation at kunne udtale fuld tilslutning til og glæde over en leder i Berlingske Tidende.

Aksel Larsen: Jeg kan, som man ved, ikke se andet, end at når man skrider til at ophøje mæglingforslaget til lov, så erklærer man herved fra folketingsflertallets side principielt, at folketinget ikke blot har

magt, men også ret til at gribe ind og afgøre løn- og arbejdsvilkår. Når man tager den stilling — og jeg er da ganske klar over efter alt det foreliggende, at den stilling har man i de to regeringspartier, og den har man i hvert fald i venstre og det konservative folkeparti; jeg er ikke helt klar over, hvordan det står til med de uafhængige — kan man ikke nægte overhovedet at beskæftige sig med løn- og arbejdsvilkår, og så må det også være rimeligt at spørge folketinget, om det ikke kunne tænke sig at fastsætte en mindsteløn. Jeg er ikke af den mening, at det er ubetinget heldigt, at noget sådant gøres, men på den anden side er der jo et meget stort skridt fra at fastsætte en mindsteugeløn til overhovedet at ville fastsætte lønninger og arbejdsvilkår. Det ville være det heldigste, hvis fagorganisationerne selv havde været i stand til at skaffe denne mindsteløn på 250 kr., som har været aktuel under denne overenskomstsituation.

Jeg skal ikke komme detaljeret ind på grundene til, at det ikke er blevet opnået, men jeg kan ikke se andet, end at folketinget i en sådan situation kunne og burde tiltage sig ret til at sørge for, at mindstelønnen blev opnået. Derfor har jeg i udvalget spurgt de øvrige partiets repræsentanter om, hvordan de stillede sig hertil, men jeg har fået afvisende svar fra dem; det ville de ikke være med til. Jeg beklager dette. Det kunne måske være vanskeligt at få det gennemført lige akkurat i denne trækning, men så kunne man få det gennemført senere. Jeg har imidlertid ikke sporet nogen sympati for tanken og har derfor ikke stillet noget ændringsforslag derom, så meget mindre som det jo nok ville være en lille smule vanskeligt at stille det netop til det regeringslovforslag, vi her behandler.

På den anden side påvirker den omstændighed, at man stiller sig så afvisende over for tanken, naturligvis også min stilling til regeringsforslaget, selv om afvisningen ikke er ene om at afgøre denne stilling.

Det ærede medlem hr. Per Hækkerup mener, at man kan henholde sig til, hvad den højtærede statsminister har sagt med hensyn til ønsket om pris- og avancekontrol. Det, den højtærede statsminister sagde, var, at hvis det skulle vise sig nødvendigt